

have nogenjombelt Grund til at være bange for at faae Sagen i Fællesudvalg. Jeg indrømmer, at vi maaste paa et tidligere Stadium i disse lange Forhandlinger kunde have havt nogen Grund til en saadan Frygt, men nu, efterat det er lykkes at faae Sværnsloven vedtagen i en god Skikkelse, nærer vi ikke længere nogen Frygt. Der er intet Middel længere til gennem vor Sær og Lyst til at bringe Sværnsloven til en god Ende, at tvinge os ned paa Hærløven. Dette Middel er ikke længere tilstede, og vi ville, selv om vi ikke gennem Fællesudvalg kunne være istand til at faae noget Bedre frem end det nuværende, altid være istand til at forhindre, at noget Værrer kommer frem. Saaledes som Situationen er her i Thinget, kan jeg rolig sige, at denne Magt til at sige Nei have vi. Vi have altsaa ingen Grund til at være bange for Fællesudvalg, men naturligvis have vi heller ingen Lyst til at spille vor og Andres Lid med Fællesudvalg, naar der ikke ligger Nogetjombelt for, som kan antyde, at der kan komme noget Fornuftigt ud af det, og det er disse Antydninger, vi mangle. Hvorledes er nemlig Situationen ligeoverfor Hærløven? Den er simpelthen den, at Hæren nu koster noget over 8 $\frac{1}{2}$ Million Kr. De Herrer kunne tale fra Nu af og i de næste 10 Aar, dersom de have Lyst, om at gjøre Indskrænkning heri, det vil ikke lykkes dem, de ville ikke faae en Hærløv som koster Mindre, end den Nuværende, det kunne de rolig gaa ud fra. Naar man, som jeg tror, med Rette gaar ud herfra, finde vi det meningsløst at gaa til Forhandling i Fællesudvalg, hvor der opstilles fra den ene Side, at Hæren kun maa koste 8 Millioner, og fra den anden Side, at den skal koste 9,300,000 Kr. Den sandsynlige Følge af Forhandlingerne i Fællesudvalget vil jo være den, at man i finantziel Henseende — lad os holde os til den rent finantzielle Side, thi den rent militære fortaar hverken det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds eller jeg mig stort paa — sætter en finantziel Grændse, der omtrent vil være midt imellem, hvad de to Thing her for sig have antaget for det Bedste. Nu vel, saa ville vi komme til omtrent det Nuværende, men hvorfor skal man saa lade Sagen gaa i Fællesudvalg, det har vi, og det skulle vi nok beholde. Nei, hvis det ærede Medlems Forslag, selv om det i militær Henseende fra de militære Medlemmers eller Krigsbestyrelsens

Side maatte anses for uheldigt, dog havde en finantziel Grændse omtrent lig med den nuværende, skulde jeg med største Fornøielse stemme for Forslaget, selv om jeg i og for sig, naar det forelaa til Syvende og sidst, vilde stemme imod det, blot for at faae Sagen fremmet, men nu at gjøre det kan ikke falde mig ind. Ja, selv om der blot i den meget omtalte Erklæring fra det ærede Medlem, som det synes, at der fra hans Side bliver lagt en ganske særlig Vægt paa, havde været en bestemt Anerkjendelse af den Tanke: Ja, vi vide dog, at vi komme ikke under det Nuværende i finantziel Henseende, skulde jeg endog saa have stemt for hans nu foreliggende Forslag, som da kun var fremsat for at føre Sagen videre. Men saaledes som Erklæringen er givet, idet den kun indeholder taagede Løfter om mulig Smødekommen, kan jeg ikke være med dertil, lad os saa hellere beholde, hvad vi have. Det er ganske vist ikke godt, og særlig for Artilleriets Bedkommende maa man vel endog kalde det slet; men for det store Vaaben Infanteriet er det slet ikke saa daarligt, ja det er i visse Henseender endog bedre, end selve det Landstinget har vedtaget. Jeg tør nok paastaa, at Enden paa disse Forhandlinger iaar eller næste Aar, naar Sagen engang bliver bragt tilende, vil blive, at vi faae en ny Hærløv, som paa den ene Side vil koste noget Mere, end den nuværende, men som paa den anden Side vil indskrænke, hvad man kalder Befolkningens Byrder Noget. I Forbigaaende sagt sætter jeg for mit personlige Bedkommende ikke stor Pris paa denne Indskrænkning, jeg finder Talen derom i allerhøjeste Grad bedrøvelig og blødagtig, men nuvel, der lægges en stor Vægt derpaa. Jeg indrømmer altsaa, at man for at komme tilende med Sagen, naar man paa den ene Side kan faae flere Penge bevilgede til de specielle Vaaben, kan gaa ind paa disse af Krigsbestyrelsen og Landstinget foreslaaede Indskrænkninger i de personlige Byrder. Men det bør jeg sige, at enten vil det ske, enten vil en saadan Hærløv komme ud, eller ogsaa beholde vi den nuværende Hærløv fuldt ud med de Udgifter, der følge deraf og fuldt ud med de personlige Byrder, der følge af den. Endelig maa jeg tillade mig at sige overfor det ærede Medlem, at jeg ikke indser, at fordi vi idag eller paa Mandag, naar Diskussionen er tilende, forkaste det ærede Medlems Forslag, at dermed Sagen er afgjort. Det